

Okhaldhunga Times Desember 2011

Kjære venner!

Nå er kontrakten endelig i boks!

Nylig signerte doktor Olak Jirel, direktør for UMNs sykehusarbeid, byggekontrakten på vegne av Okhaldhunga Sykehus, sammen med lederen for TUNDI Construction Pvt. Ltd., firmaet som skal stå for utbyggingen.

Etter flere års forberedelser har vi funnet et solid firma som skal utføre byggingen. Det har vært en lang prosess, men nå nærmer det seg byggestart. Fredag 18. november signerte sykehuset en kontrakt med byggefirmaet TUNDI construction Pvt. Ltd. Ingeniør Magne Vestøl kom jo til Okhaldhunga i høst. Han har brukt de siste to månedene på intenst arbeid for å få til en slik kontrakt.

Nylig hadde vi 60 pasienter innlagt, og da er det kaotisk på et sykehus som bare er dimensjonert for halvparten. Nå ser vi fram mot bedre tider.

Ti barn

For et par uker siden fikk vi innlagt en kvinne med en historie som er temmelig ulik det vi vanligvis møter i Norge. Men slik kan en fødsel foregå her:

Martin og jeg ble plutselig tilkalt til avdelingen en kveld. Vi fikk beskjed om at en kvinne var innlagt i fødsel, og at det var fremfall av navlesnor. Så vi løp.

Det var alt vi visste da, men senere fikk vi høre bakgrunnshistorien: Hun er 38 år gammel, og hadde født åtte barn tidligere, fem sønner og tre døtre, alle hjemmefødsler. Alle barna lever. Nå var hun gravid igjen. Hun hadde aldri vært til svangerskapskontroll, og visste ikke enår hun hadde termin. På formiddagen, åtte timer før ankomst til sykehuset, hadde hun født en liten jente hjemme, tvilling èn. Men fødselen var ikke over, så familien skjønte at det var igjen et barn inni i magen, og ettersom det ikke kom ut av seg selv ble det til slutt til at de bar henne hit til sykehuset.

Her ble hun først undersøkt av en sykepleier. Da gikk vannet på tvilling nummer to, navlesnoren falt fram, og en hjelpepleier løp umiddelbart etter legen (vi har for tiden ikke andre måter å tilkalle lege på, bor to minutter unna sykehuset). Heldigvis ble tvilling to født mindre enn ett minutt etter at vannet gikk og navlesnoren falt fram. Men da vi kom fram få minutter senere var barnet dårlig, uten respirasjon og med bare langsam hjerteraksjon. Barnet fikk ventilasjon med bag og maske, og kom seg raskt. Intubering ble ikke nødvendig.

Det var altså tvillinger, to jenter, født med vel åtte timers mellomrom. De veier henholdsvis 1.650 og 1.700 gram, og etter utseendet er de altfor tidlig født, antagelig to måneder for tidlig. Svangerskapet hadde altså vart bare ca 32 uker.

Blodprøvene viste at begge hadde lavt blodsukker, og at tvilling to hadde en infeksjon. Begge fikk antibiotika og glukose intravenøst. De ble lagt i samme kuvøse, den nye som vi hadde fått fra Norsk Barnelegeforening bare en uke tidligere. Takk til dem!

Når dette skrives er de begge vel ute av kuvøsen. Men ennå er de innlagt ”til oppfeting”. Mor må produsere melk for to små kropper som skal vokse raskt, og begge skal passes og stelles.

Det er litt av en jobb, og hun trenger den støtten hun kan få på sykehuset ennå noen dager. Her er Kristin fornøyd reserve-bestemor for tvillingene.

Ingen korridorpasienter

Når det er svært fullt på norske sykehus må noen pasienter ligge i korridoren. Det gjør vi aldri her i Okhaldhunga, uansett hvor fullt det er. For vi har ikke korridorer! De trange passasjene mellom de små husene hvor pasientene ligger er mer som utendørs smug, og der kan ingen ligge. Men fullt er det. Så fullt at vi nå kontinuerlig må bruke det rommet som egentlig er laget for alle kurs og møter vi arrangerer, til å ha pasienter i.

Nå er også møterommet så fullt av pasienter at den siste måtte legges på en madrass oppå konferansebordet der. Hun kom inn med en øyeskade, og sees i bakgrunnen med bandasje rundt hodet.

Hun fikk sengenummer "Møterom, Bord Nr. 1"!

Vi gleder oss fremdeles til å få større plass...

Stor gave!

Det er ikke mye avansert teknisk utstyr her på dette lille sykehuset. Men vi har lenge hatt et ultralydapparat, og har sett hvor nyttig det kan være. Det vi har er fint, men stort og tungt, og kan ikke tas med på "Intensivrommet" der de sykeste pasientene ligger. Derfor har vi i lange tider spart penger til et bærbart apparat, som er dyrt. Og så fikk vi plutselig et slikt helt gratis av World Medical Mission, som hadde hørt om sykehuset her av en lege som var på besøk.

En tjue år gammel kvinne er innlagt, kritisk syk flere dager etter et slangebitt. Får hun riktig mengde væske intravenøst, har hun fått en blodpropp i lungene, eller er det hjertet som svikter?

Ingen av legene her er eksperter på ultralyd, men med dette apparatet kan vi gi riktigere behandling enn før til de aller sykeste. Og vi fortsetter å lære.

Takk til World Medical Mission

Han kom til slutt

For nesten to år siden var vi på tur til et avsidesliggende område av distriktet. Der møtte vi en som antagelig var et av Nepals siste polio-ofre. Han var tolv år gammel. Etter en akutt sykdom som femåring ble han svak i bena og fikk senere kontrakturer i hofter og knær.

Slik møtte vi ham for to år siden.

Det er ikke greit å være tolv år og måtte leie mor for å kunne gå.

Vi ba foreldrene ta ham med til oss, så vi kunne organisere gratis behandling med operasjoner og opptrening i Kathmandu. En Canadisk kristen hjelpeorganisasjon finansierer det.

... men familien bor to lange dagers gange fra sykehuset, og han greide ikke å overtale dem til å ta ham med hit før nå, som han har blitt femten år og kan gjøre seg mer gjeldende. Det er vanskelig å bli hørt når man lever i knehøyde.

I forrige uke kom han til slutt, her på Sosialkontoret (med samme lua!). Nå har han og faren reist til Kathmandu. Målet er å komme i øyehøyde med andre mennesker. Det er mange måter å reise seg fra støvet på.

God Jul!

Jesus ble født i en stall, det gir gjenkjennelse her. Han ble som en av oss. Mange kvinner her opplever å bli forvist til stallen i kortere eller lengre tid. Fødsel er urent og kan bare gjøres inne i sin manns hus. Om de ikke er der, er det stallen de må føde i. Om den fødende er i konflikt med svigerfamilien som hun bor hos, så er det stallen hun blir forvist til. Gud valgte å la ham som han hadde satset alt på, bli født i de forvistes og urenes sted, der de i dag føder med stor risiko. Det var ingen "safe delivery" i Betlehem.

En kvinne ble forvist til stallen etter at hun ble kristen. Der bodde hun lenge med sitt barn. Hun opplevde en stor velsignelse i at Gud har delt hennes kår. Hun bor der hennes frelser ble født. Etter lang tid ble hun tatt inn i huset og hennes svigermor har trykket henne til sitt bryst.

Denne kvinnen lå badet i blod da placenta kom sent. Det var to dagers gange fra sykehuset. Placenta kom endelig og vi fikk gitt henne tørt tøy og tullet babyen inn og lagt den til brystet. Fremdeles er det mange som føder i stallen her og fremdeles er det kvinner som dør i fødsel.

Hilsen Kristin og Erik

Støtt gjerne fondet for utbygging av Okhaldhunga Sykehus.
Da brukes Normisjons kontonummer: **1503.02.13537**
Overføringen må merkes:
"Fond Okhaldhunga sykehus. Prosjektnummer: 118.15.354"